

נאמר של נייר

סיפורה המהמם של נרקומנית בת 13 * פיתרון

צודק ומכבד את שני הצדדים * חלמתי. תבל תבל מכוסה אפר

כעצמם, כשהם בשלים בשבילך, כמו שאני הייתי...".

את האבקה הלבנה טאפה כריסטיאנה דרך האף ב־18 באפריל 1976, חודש לפני יום הולדתה ה־14. ואת תחושתיה היא מתארת: "הרגשתי כאילו אני שייכת למשפחה חדשה ונפלאה... הרגשתי נירוד משגע בכל הגוף. התפשטתי ערומה והתי גרדתי במברשת השיער. נירדתי את עצמי עד זוב רב, בעיקר בשוקיים. זה לא הסריד אותי. ידעתי שנרקומנים מתגרים דים...". את המונולוגים הארוכים של כריסטיאנה מפסיקים מונולוגים מקבילים של אמה, של הכומר המחוזי לנוער ושל עוד דמויות שבהן נתקלה כריסטיאנה ב־נתיב־הסמים שלה. הכומר יורגן קוואנט מנהל המרכז הקהילתי, מסביר מעט על בני דורה של כריסטיאנה: "תנאי־החיים של הצעירים לא השתפרו עם הזמן. לצד הבעיות הישנות צצו בעיות חדשות: יותר ויותר צעירים מגרופוסטאט נושאים נשק, ובמקרה של ספק הם מוכנים גם לקשות בו שימוש. במקרים רבים נכרכים בכך גיטונם לאומיים ונכונות לקלוט רע־יונות פאשיסטיים...".

כריסטיאנה מאמינה עדיין, כי ניתן לה להיות "נרקומנית של ספרי־שבוע" והיא מקווה, "להציל את דמליה מלהפוך לנרקומנית".

עד מהרה לומדת כריסטיאנה את מילת המפתח של חייה, "איטש", (האות האני גלית הראשונה של המילה הירואין) ופד מהרה היא עוברת את מה שהיא מכנה: "פרכנו סיבוב מלא דרך כל התעשייה ה־פארמצוית".

בינתיים מתקשרת כריסטיאנה, המסובבת את אמה בכחש, עם חברה הראשון, אטצה, ועד מהרה היא הופכת לחברתו הקבועה של דמליה, שאותו היא פוגשת בטאונד, שהוא "הדיסקוטק המודרני ביותר באי־רופה", מקום שבו עברו קבוצות שלמות של ילדים דרך סמים רכים להרואין. בגיל 13 מספרת על כך כריסטיאנה: "דווקא עם נרקומן ממשלם רציתי אפוא ללכת לקניצט... עלי־דנו ישבו חיילים אמריקאים שערשנו חשישו. רק הסתבלנו עליהם וכבר הם העבירו את המקפרת אלינו... כשדיוויד בואי התחיל, הכל היה כמעט כמו שדמיתנו לעצמי. זה היה משגע...".

בדרך לשלב הפלני־אחרון בנתיב ה־סמים, מסבירה כריסטיאנה: "לא הייתי אפוא ילדה מסכנה, שאיזה נרקומן או דילר רשע העלה אותה בכוחה על דרך הסמים, כפי שכתוב תמיד בעיתונים. אני לא מכירה אף אחד שהתחיל להוריק ב־ניגוד לרצונו. רוב הצעירים מגיעים לאיטש

כריסטיאנה פ. פשעי העיוות החברתי

יום אחד מציע לה אחד מבני החבורה, פליט: "אם בא לך לנסות, במשך כחצי שנה לי טרישים טובים. את יכולה לקבל קצת."

תרגום

כריסטיאנה פ.

ישנם ספרים תיעודיים, אשר עוצמתם היא מעל ומעבר לעוצמת האות הכתובה. ספרים המתמצים את כל שניתן לתמצת באות תובה, כזה הוא הספר אני, כריסטיאנה פ. * שנערך בידי קאי הרמאן והורסט ריק, כתבי השבועון הגרמני שרון, על־פי שורת הקלטות מפיה של כריסטיאנה פ. נרקומנית צעירה.

אני, כריסטיאנה פ. הינו ניתוח לעומק ולרוחב של החברה הגרמנית בפרט והחברה המערבית בכלל — על גיוונה, פול־חן ההון, המין, העוצמה, הדיכוי והוסרת המשמעות שלהם. את הספר חיברו שני עיתונאים שריאיינו את כריסטיאנה, כאשר זו היה עליה להופיע כעדה בבית־המיש של היתה בת 15. בתחילת 1978 בברלין, שם היה עליה להופיע כעדה בבית־המיש של פט. מראיון שתוכנו לשלוש שעות צמחו חודשיים של ראיון שבמהלכם חולו להיות מראיינים והפכו למאוינים פעורי פה.

כריסטיאנה פ., בת למעמד העובדים הרמני, המגיעה מהכפר לעיר ברלין, כאר שר מישפחה (האב, האם והאחות) עובדים להתגורר בגרופוסטאט, גרש של רבי־קומות ל־45,000 איש... כשעצבת בין רבי־קומות עצמם, עליה נכל מקום ריד של פסי וקסה... אביה של כריסטיאנה, שהוא סמל של כישלון, והאמין בשיטת החינוך של מקל הבמבוק: "את־ריכך חבט במקל הבמבוק על ראשך שלי עד שהשר התקלף ממני...". אהבתו לכוננית הפורשה שלו גדולה מאהבתו לבני־משפחתו.

אחד מעיסוקיה הראשונים של כריסטיאנה בברלין היה: "בשחרנו מבית הספר היינו מחפשות בדלי־סגירות במאר פרות ובפח־אשפה. הדלקנו אותם, אהינו אותם כפי השפתיים ונשטנו עם... בגיל עשר כן התחלתי גם לסחוב היית מ־הבת כשפטרמקטום. דברים שלא היינו מקבלות בדרר־כלל. בראש וראשונה מ־תקפ...".

כאשר נפרדו הוריה של כריסטיאנה, נטל האב את אחותה והאם לקחה אותה, ואו: "אבא שלי לא הרביץ לי יותר לעולם". תהליך התבגרותה של כריסטיאנה מתחיל בגיל צעיר, "מלא לי שתים־עשרה, התחיל לצמצן לי חזה, ובמורה מצוהבת מאד התחלתי להתקנין בבנים ובנפרים... התחלתי לייבש את השיער שלי כשא, בצרתי לי קצת את השעיות מלפנים, במספרים לנודות ציפורניים, ו־מירקתי אותן הצידה...".

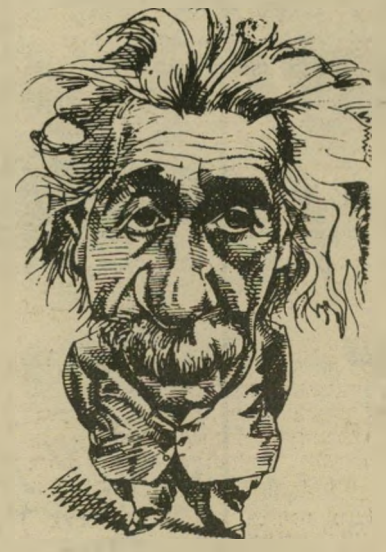
ביחד עם חברתה, קסי, התחילה כריסטיאנה ללכת למרתף שכונתי שבו בילו צעירי שכונתה: "כשכאתי למרתף למח־רת ערבו, התבורה הבחנה אתם נר־גילה ענקית. בהתחלה אפילו לא ידעתי מה זה. קסי הסבירה לי שזהם משגשג חשישו, והמורה לי שצטרף לי להצטרף. לא היה לי הרבה משגשג מה זה חשישו. ידעתי רק שזה מין עם משגשג ושזהו אמור באפור המור". בהשפעת החשישו עוברת כריסטיאנה את חוויות המין הראשונה שלה: "קאתי התחיל ללפף אותי. עכשיו כבר לא ידעתי אם מותר לי להיות מזה. נעשה לי עם שנתון...".

עד מהרה הופכת כריסטיאנה את עישון החשישו למינהג של קבע: "עכשיו כבר לא ראיתי עניין גדול בעישון חשישו...".

האיינשטיין של השלום

החוויה הישראלית

במיכתב גלוי אל העולם הערבי (המיכתב ראה־אור בעברית בסיפרו של איינשטיין דמות עולמי בהוצאת שטיבל, תרצ"ה) שנתפרסם ב־28 בינואר 1930, הוא הדגיש, לדברי טל: "הלשח שיש להפיק ממצאת (הטבע) כחכרון הוא שאין לפחד על אחרים שייעשו את המלאכה המדעית למעננו, וכי במיפוי של דבר האחריות על המדיניות ועל תוצאותיה רובצת על הציונים. דרשה נרשה חדשה לגמרי — תבע איינשטיין — ממזחררת ממעמדת העבר היהודי, מדעות קדומות, מחשדות, מדבקות ע־וורת ועיקשת במסכמות. במקום הניגודים החוציים בין יהודים וערבים יש לשאוף כדבר למעין סימבוליזם אמיתי...". אם לא יעלה כרדי הציר נות המדינית להחיל שותפות כואת, הרי כאילו לא למדנו כאלפיים שנות סבל שלנו, ואנו ראיים לכל אשר יבוא עלינו...".

רודף־שלום איינשטיין שיחרור ממסע העבר והודו

עמדה, היכולה לשמש מוטו להתאגדויות עכשוויות כמו ישראל־פלטט, מביא איינשטיין סטיין נאומים על מיפול הבניין באי, המופיעים בסיפור, ובהם הוא שב וכותב: "אבל לא לנו לשכוח דבר אחד, שלימי דני המבשר הזה: ציורת חסום מרצים של שיתוף־עבודה בין יהודים וערבים אינה בעייתה של אנגליה, אלא בעייתנו אנו. אנו עצמנו, כלומר, היהודים והער־בים, צריכים להתפשר כדבר רכי־השפטי לה, המכוונים לצרכי שני העמים ולשלום שכנים פורה כתייהם. פתרון שאלה זה, פתרון צודק ומכבד את שני העמים, חשוב לנו כמטרה, שאינה נופלת במעלתה וע־בה מעניין חיוק עבודת־הבניין עצמה...". כנבואה על השתלטות האומנות היהודית בארץ־ישראל, כותב איינשטיין במא־מרו ארץ־ישראל העובדת: "רוב־פועלים זה, הוא לבדו יכול ליצור יחסים כריאים לעם הערבי — זו המשיבה בתעודות הפוליטיות של הציונות. שהרי ההתלהות באית והולכות, והיחסים האנושיים הם ספ־סוף הכבדעים בחיי עמים...".

מילחמת לבנון לא פרצה מתוך רות־הקודש. היא באה כתולדה של עשרות שנים של אטימות. עשרות שנים של אי־הבנה לעובדה האחת והיחידה. שאותה גילה פרופסור אלברט איינשטיין בביקור אחד בארץ (בשנת 1923) — העובדה, שזו ארצם של שני עמים.

היום אין איינשטיינים. אין מותות אנליטיים כשלו, אי־שים שיש ביכולתם להניח אצבעים בנקודת־האחוריים העם שלנו חולה. מנהיגיו חולים. משכיליו מצטטים את הכתוב בספר עמולם על "המשכיל בעת הריא דיוס", והם דוממים במילחמות, וממל־אים פיהם במים בתקופה שבין המילחמות.

מילחמת ישראל בלבנון, היא המילחמה החזיתית הראשונה בין ישראל ובין הצבא הפלסטיני. צבא מול צבא. קרבות של פנים מול פנים. העיסוק המוגבל של אנשי־הרוח בישראל בנור שא העימות הישראלי־פלסטיני, הפך את צה"ל לאומציה היחידה שיש בכוחה ליטול חלק בעימות זה. צחוק הגורל הוא, שבאמצע שבוע הספר העברי פרצה מילחמה זו, המייצגת את ישראל יותר מאותם עשרות אלפי ספרים שהוצעו בוויני הספרים.

בראשית ימי העימות הישראלי (או הארצי־שארלי) — פלס־טיני, היה לרוח לומר יותר מאשר לקני־הרובים, אלא שהעם הזה העדיף את שר־י קות הכדורים על עוצמות־הרוח. מאחר שבשבועיים אלה, פולטים הכל דברי הבל ואסטרטגיה של המילחמה, תוצאותיה השלכותיה, אולי מוטב לשוב אל שורשי העימות, ולהביאם כתזכורת היסטורית.

תזכורת מן ההיסטוריה מצוייה בדברים שונים שאותם אמר הפיסקא־ההומאניסט הנודע הפרופסור אלברט איינשטיין בעניין הקונפליקט היהודי־ערבי, עוד בתום שימש הפרופסור פירסומת למכירת מכשירי טלוויזיה מתוצרת יפאנית.

ברשימה תחת הכותרת אלברט איינשטיין נגד הקנאות האומית והדתית מאת אוריאל טל, אשר פולסמה בכתיבה־עת זמנים (חוברת 5), בחון של את ההנחה, כי אם לא יעלה בידי הציונות המדינית ליצור שותפות מלאה בין יהודים וע־בים בארץ־ישראל, יהיה זה, כאילו לא למדנו דבר כאלפיים שנות־הסבל שלנו ואנו ראיים לכל אשר יבוא עלינו...".

כותב על השקפתו של איינשטיין: "על רקע זה כישק איינשטיין להעביר את עיקר טעמה של הציונות המדינית מן ההיקשות לצרכים שהם תוצאת גורמים שליילים, אל עבר המרשור החיובי ה־קנסמרקטיבי. בארץ־ישראל יש לראות לא רק מילקט לפליטים יהודים אלא אנרג של בניין חברה חדשה במזרח־התיכון, חברה שבה תהיה שותפות בין יהודים לערבים וברכה לאיזור כולו...". על התנאי האינשטייני לכך, כותב טל: "בהזדמנות רבות ובין השאר בפגישתו (בני־יורק) עם ד"ר שאטארה, מי שהיה נשוא, הלונה הערכית הלאומית בשנת 1938 — הסביר איינשטיין שנקני־מדיה מוסריים אלה אינם מוגדרים לקני־מדיה פרנמטיים; נהגוך הוא, כלי צדק ושלום, כלי הירות רחנית, מגוליא גם המיסעל הציוני־מדיני מסו לא להתקיים, שכן תנאי החכיה ההלחמת מיפעל זה הוא הפרת מיכשול האירצית־אליום, ובכלל זה הקנאות והדבקות במטרות הפטריות או דתיות ששוכ אינן תפשות במשכבת אדם מודרני...".